

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 220.930 van 10 oktober 2012
in de zaak A. 202.090/XIV-33.596**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Luc Denys
 kantoor houdend te 1030 Schaarbeek
 Adolphe Lacomblélaan 59/61 bus 5
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 17 oktober 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 66.482 van 12 september 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 7682 van 25 november 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 september 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Luc Denys, die verschijnt voor de verzoekster, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekster, van Russische nationaliteit, dient op 25 januari 2011 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als familielid (echtgenote) van een burger van de Unie.

Op 17 maart 2011 neemt de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in hoofde van de verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekster stelt op 21 april 2011 tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt het beroep tot nietigverklaring met een arrest van 12 september 2011. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekster werpt in een eerste middel de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950, (EVRM) en van artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) op.

In een eerste onderdeel van het middel voert de verzoekster aan dat zij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had ingeroepen dat de aanvankelijk bestreden beslissing een inbreuk op haar gezinsleven vormt omdat zij toen al geruime tijd met haar man samenwoonde en de verwerende partij in die beslissing de balans had moeten maken tussen het belang van de staat en van haarzelf. Uit de aanvankelijk bestreden beslissing blijkt niet dat dergelijk onderzoek is gebeurd. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is artikel 8 van het EVRM niet geschonden omdat in de aanvankelijk bestreden beslissing onder meer wordt overwogen dat de verzoekster niet aantoonde waarom het gezinsleven met haar echtgenoot enkel in België en niet in het land van herkomst zou kunnen worden uitgeoefend. De verzoekster stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarmee als rechter met volle rechtsmacht en niet als annulatierechter optreedt, zodat hij artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet schendt.

In een tweede onderdeel van het middel voert de verzoekster aan dat artikel 8 van het EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet staat. Volgens haar volstaat de algemene stelling in het bestreden arrest dat een “rechtmatige” toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, niet om te voldoen aan de beperkingen die in het tweede lid van die bepaling zijn gesteld. Uit de overwegingen van het bestreden arrest blijkt niet dat de staatssecretaris in de aanvankelijk bestreden beslissing de toepassing van de Vreemdelingenwet heeft getoetst aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM, met name met betrekking tot de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven en met betrekking tot de afweging tussen de belangen van de verzoekster en van de verwerende partij. De verzoekster acht artikel 8 van het EVRM geschonden omdat uit het bestreden arrest niet blijkt dat de verwerende partij dit onderzoek heeft gedaan.

5. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoekster toe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn annulatiebevoegdheid enkel een marginale toetsing kan uitvoeren doch zich niet in de plaats van de verwerende partij mag stellen om de aanvankelijk bestreden beslissing (beter) te verantwoorden. Hij had zich moeten beperken tot de vaststelling dat de vereiste belangenafweging niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomt, maar hij had daar zelf geen motivering voor mogen zoeken. Door dat toch te doen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens de verzoekster een bevoegdheid met volle rechtsmacht uitgeoefend en zo artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet geschonden.

Beoordeling

6.1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”.

De verzoekster heeft in haar annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerd dat de evenredigheidstoets niet in de aanvankelijk bestreden beslissing is gemaakt, dat deze toets of “fair balance” voor de naleving van artikel 8 van het EVRM moet worden gemaakt en dat de administratieve overheid de taak heeft om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak te doen op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft en om het resultaat van dat onderzoek in haar beslissing weer te geven. Zonder dat te doen zouden de motiveringsplicht en artikel 8 van het EVRM geschonden zijn.

In punt 3.18. van het bestreden arrest worden op algemene wijze de door artikel 8 van het EVRM aan een staat opgelegde verplichtingen alsmede de grenzen van die verplichtingen aangegeven. Een inmenging in het gezinsleven is slechts toegelaten wanneer zij in een democratische samenleving noodzakelijk is en voor zover een afweging tussen de belangen van enerzijds de staat en anderzijds de betrokkene wordt gemaakt. Het komt de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter toe te onderzoeken of die voorwaarden zijn voldaan wanneer wat dat betreft de schending van artikel 8 van het EVRM bij hem wordt opgeworpen. Door in punt 3.19. van het bestreden arrest zulks te onderzoeken aan de hand van de door de verzoekster aangevoerde elementen en te besluiten dat de verzoekster daarmee niet aantoont “dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se bestaan in het, gelet op haar gevorderde leeftijd, willen blijven ontlene van verblijfsrechtelijke gevolgen aan een huwelijk waarvan verwerende partij meent dat het enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het vermijden van schijnhuwelijken anderzijds, doelstelling die raakt aan de Belgische openbare orde”, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid als annulatierechter niet overschreden. Het eerste onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

6.2. In het bestreden arrest wordt nergens gesteld dat een “rechtmatige” toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken. Er wordt ook niet betwist dat artikel 8 van het EVRM als hogere norm boven de toepassing van de Vreemdelingenwet staat. Het tweede onderdeel van het eerste middel mist in die mate feitelijke grondslag.

De toetsing aan deze verdragsbepaling houdt onder meer in dat de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven wordt onderzocht, evenals een afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en de betrokkenen anderzijds wordt gemaakt. Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zoals hierboven bij de behandeling van het eerste onderdeel reeds is aangegeven, de door de verzoekster aangehaalde elementen vermeld en besloten dat de verzoekster daarmee niet aantoont “dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se bestaan in het, gelet op haar gevorderde leeftijd, willen blijven ontlene van verblijfsrechtelijke gevolgen aan een huwelijk waarvan verwerende partij meent dat het enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het vermijden van schijnhuwelijken anderzijds, doelstelling die raakt aan de Belgische openbare orde”. Op die manier heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onmiskenbaar onderzocht of de verwerende partij bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing aan de voorwaarden voor de inmenging in het gezinsleven heeft

voldaan, met name dat er geen disproportionaliteit bestaat tussen enerzijds de belangen van de verzoekster zelf en anderzijds die van de Belgische staat. Door er specifiek op te wijzen dat het vermijden van schijnhuwelijken de Belgische openbare orde raakt, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook de noodzaak van een inmenging in het gezinsleven in ogenschouw genomen. De verzoekster maakt wat dat betreft geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk en het tweede onderdeel van het eerste middel is in die mate ongegrond.

7. Het auditorsverslag werd beperkt tot het onderzoek van het eerste middel. Er is dienvolgens grond om een aanvullend onderzoek van het tweede middel te bevelen.

BESLISSING

1. De debatten worden heropend.

2. Het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat wordt gelast met het aanvullend onderzoek van de zaak.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tien oktober tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen